Týden

31 / 2026

Obsah

Film Mise
Ignác z Loyoly
Milan Knížák
Téma: Zednáři

Film Mise

30. července 2026 (kultura)

Mluvili jsme o Ignáci z Loyoly a jezuitech a napadlo mě k tomu doporučit ke zhlédnutí jeden známý klasický film, který asi většina z vás zná, ale mě dlouhou dobu míjel a viděl jsem ho celý až před nedávnem. Tento film se jmenuje Mise a je o jezuitské misii v Jižní Americe, která se odehrává v roce 1750.

Film natočil v roce 1986 Roland Joffé a v hlavních rolích hrají Robert De Niro a Jeremy Irons.

Hudbu k tomuto filmu složil jeden z nejslavnějších filmových hudebních skladatelů Ennio Morricone, který se proslavil třeba hudbou k filmu Tenkrát na Západě a například za hudbu k Tarantinovu filmu Osm hrozných získal Oscara.

Tento film patří k velkým výpravným filmům s nádhernou jihoamerickou přírodou a silným příběhem a můžeme v něm poznat jezuity z jiné stránky než z Jiráskova *Temna*.

A ještě když mluvíme o svatém Ignáci, tak zmíním modlitbu Duše Kristova,

latinsky *Anima Christi*, která je svatému Ignáci připisována, i když o jeho autorství se vedou spory, protože podle některých pramenů je starší, a tak to možná byla pouze Ignácova oblíbená modlitba. A tuto modlitbu zhudebnil současný skladatel duchovních písní Marco Frisina a je to velmi silná a zajímavá píseň. V našem archivu ji bohužel nemáme, ale zkuste si ji najít na YouTube, pokud vás křesťanské duchovní písně zajímají. A tak tedy *Anima Christi* a Marco Frisina.

Ignác z Loyoly

30. července 2026 (duchovní)

Svatý Ignác založil řád Tovaryšstvo Ježíšovo, tedy řád jezuitů. A jezuité v českém prostředí nejsou řádem příliš oblíbeným. Přesto samotný řád není vůbec nezajímavý a jeho zakladatel byl velmi výrazný křesťanský mystik.

Ignác z Loyoly se v roce 1491 narodil do urozené baskické rodiny a v mládí se z něj stal rytíř. Ve svých 30 letech byl vážně zraněn dělovou koulí a byl téměř na umření. Během léčby začal s intenzivními duchovními cvičeními, takzvanými exerciciemi, a došlo u něj k intenzivním duchovním prožitkům. Poté podnikl různé poutě a následně začal studovat na kněze.

Nebudu popisovat celý jeho život, ale je celkem zajímavé, že během studia byl třeba na 42 dní zavřen v inkvizičním vězení a později v Paříži byl kvůli své činnosti svými spolužáky i učiteli označován za rozkladný živel a kacíře. Byl to tedy v rámci katolické církve celkem rebel.

V roce 1534 on a šest společníků na Montmartru založili Societas Jesu – s úmyslem vést sociální a misionářskou činnost v Jeruzalémě, anebo poslušně a bez otázek jít tam, kam je papež pošle. Řád jezuitů představuje zvláštní spojení mystiky a vojenské kázně. Jezuité byli naprosto poslušni nadřízeným a nejvyšší

nadřízený, tedy jejich vrchní velitel, byl přímo papež. V roce 1540 potom papež založení řádu oficiálně schválil vydáním papežské buly.

Ignác byl velký mystik, ale současně i velký praktik. Spojením mystiky a vojenské poslušnosti vznikl celkem zvláštní řád, který byl papežem používán skutečně jako vojsko. Jezuité byli na našem území papežem používáni k protireformačním aktivitám, ale zároveň byli i šiřiteli českého jazyka a vzdělanosti. Například velký český vlastenec, pedagog a dějepisec Bohuslav Balbín byl jezuita. A v rámci své misijní činnosti šířili vzdělanost a skutečnou duchovnost. A tedy je dobré nespojovat si jezuitství pouze s Antonínem Koniášem, kterého Jirásek vylíčil jako fanatického náboženského fanatika ve svém románu *Temno*.

Milan Knížák

30. července 2026 (společnost)

Nyní jedna smutná zpráva ze současného dění, o které jistě všichni víte. Před pár dny zemřel Milan Knížák. Sám jsem s ním byl jen v drobném mailovém spojení, protože jsem před 4 lety organizoval výzvu proti zavedení korespondenčního hlasování a s Milanem Knížákem jsme si psali a on se k této výzvě přidal, čímž mě velmi potěšil, protože ve svých 82 letech byl stále ochotný postavit se za svými názory.

Nechci tvrdit, že jsem ho vždy obdivoval jako umělce, jeho barevné plastiky mi až zas tak nic moc neříkaly. Ale slyšel jsem o něm vyprávět od různých kamarádů z AVU a vždy o něm mluvili s velkým respektem. A i když jsem s ním třeba ne vždy souhlasil, vnímal jsem ho jako skutečnou osobnost, kterých jednak není mnoho a vlastně i nějak ubývají. Knížák byl výrazný člověk, výrazný i v době československého undergroundu a i v době polistopadové.

No a po jeho úmrtí Novinky.cz ihned přišly s článkem s titulkem: Milan Knížák polarizoval společnost.

Což tedy v překladu znamená, že Knížák se nebál říct věci, které se nelíbí mainstreamovým médiím. Jakmile něco řekne Petr Pavel, čím dožene k rozkoši své příznivce a jeho odpůrcům vzkypí krev, tak nikdy nepolarizuje. Termín polarizace je tak vlastně termín pro někoho se skutečným názorem, kdo se neohýbá a neklaní médiím. Tedy přeju naší společnosti mnohem víc takových lidí, jako byl Milan Knížák. Nikoliv polarizátor, ale člověk, který se nebál stát si za svým.

Milan Knížák spolupracoval s Věrou Špinarovou. V roce 1992 nazpívala Věra Špinarová Knížákovu skladbu Je škoda spát, kterou složil a otextoval sám Milan Knížák. Má velmi zvláštní náladu, tak pokud chcete vzpomenout na dílo Milana Knížáka, doporučuju vám si ji pustit: Je škoda spát (youtube)

A přeji duši Milana Knížáka, ať dojde v pořádku domů.

Zednáři

30. července 2026 (duchovní)

Je zednářství skutečně nebezpečné, nebo je to v podstatě jakási dobročinná organizace, která chce pomoct lidstvu?

Obraz zednářů ve společnosti se jeví celkem pozitivní, problém je však ten, že tento obraz o sobě vytvářejí samotní zednáři. Zednářství zažívalo rozkvět od 18. do poloviny 20. století. Teď mají veřejné webové stránky a vypadá to jako nepříliš významný spolek filantropů. Jenže zednářství je stále aktivní a možná lépe maskované než dřív. A mnoho zednářů toho nejnižšího stupně samo netuší, co to zednářství ve skutečnosti je.

O zednářství je napsáno mnoho tlustých knih, a tak se nebudeme pouštět do nějakých rozsáhlých studií a nebudeme zkoumat, kdo všechno byl v historii zednář. Spíše je důležitá jakási esence, kterou můžeme vyčíst z velké škály toho, jakým způsobem zednářství působilo během posledních století.

Zednáři do svých kruhů vybírají nadprůměrně schopné a inteligentní jedince a tento spolek má pomáhat lidstvu a lidskému poznání. A tato skrytá skupina vyvolených má posouvat lidstvo kupředu ke světlým zítřkům.

Důležitý důraz je na vědu a poznání, což je již samo o sobě kámen úrazu. Pokud jakýkoliv jedinec klade výrazný důraz na rozum, tak má u něj rozum obvykle dominantní psychickou funkci, což znamená, že ostatní tři funkce lidské psyché, tedy vnímání, cítění a intuice, jsou u něj v méněcenné pozici. To je jeden z důležitých poznatků nejvýraznějšího psychologa 20. století Karla Gustava Junga, který byl mimochodem ve své určité životní etapě také zednář, nicméně později se se zednářstvím rozešel.

Tato dominance rozumu s potlačenými dalšími třemi funkcemi lidské psyché je patologický duševní stav, kdy člověk žije v bludu, že vše je řešitelné rozumem a vše ostatní není tak důležité. A takoví lidé jsou extrémně snadno zmanipulovatelní na nevědomé úrovni. To jsme viděli v masovém měřítku při nástupu fašismu v Německu nebo při uměle vytvořené covidové pandemii. A to je jeden z hlavních, i když nikoliv jediný problém zednářství. Řadoví zednáři si totiž většinou vůbec neuvědomují, jakým záměrům slouží.

Důraz na rozum můžeme historicky spojit s nástupem osvícenství, což je také doba rozmachu zednářství. Osvícenství byl důležitý a pravděpodobně nutný a nevyhnutelný historický posun, který přinesl mnoho výdobytků, jenže kolektivní psyché euroamerické civilizace se tím vychýlila z jakéhosi pomyslného zdravého harmonického středu na stranu rozumu, což je v podstatě patologický stav celé společnosti. A protože takovéto společenské duševní posuny se dějí velmi pomalu, tento patologický stav trvá dodnes a pramení z něj ohromné problémy současné doby.

A zednářství je jedním z motorů této společenské patologie. Průvodním jevem

této patologie je, že zednářské spolky byly vždy mužské, devatenácté století bylo výrazně patriarchální. Duševno i duchovno, cítění ani intuice neměly v zednářství své místo. V rámci PR už teď samozřejmě existují i zednářky, protože navenek musejí jít zednáři s dobou, ale uvnitř ve vyšších vrstvách se nic nemění.

Je velmi zajímavé zamyslet se i nad samotným názvem zednářství. Pokud vnímáme energii slov a měli bychom jakousi pomyslnou škálu slov od nejvíce hmotných energií po energie nejvíce duchovní, pak zeď je jedno z nejhmotnějších slov vůbec. Například kámen nebo skála jsou mnohem méně hmotná slova než slovo zeď. Je to symbolicky pojem úplně nejvzdálenější duchovnosti.

Historicky bylo zednářství reakcí na to, že společnost podléhala velmi výrazně církevnímu diktátu, a tak odchýlení k materiálnu a hmotě byl celkem přirozený proces. Jenže tento proces vychýlil kolektivní psyché z jednoho extrému do druhého.

Zednáři tak byli od začátku nepřátelé nejen křesťanské církve, ale i křesťanské duchovnosti jako takové. A to je právě další problém zednářství. Je to sice zdánlivě organizace rozumu, ale ve skutečnosti je to organizace velmi silně náboženská. Bůh pro ně existuje, ale je to prvotní hybatel, od jehož prvotního impulsu již svět běží setrvačností a budoucnost je výhradně v rukou lidí. Tedy pánem je člověk, což psychologicky znamená, že člověk se stal bohem. A protože pro zednáře je rozum ten hlavní atribut a zednáři jsou přece ti nejrozumnější, tak Bůh je vlastně totožný s vrcholem zednářské pyramidy, tedy s těmi nejzasvěcenějšími zednáři. A to je důležitá past na jednotlivé řadové zednáře. Oni si myslí, jak je zednářská organizace svobodná a racionální, a přitom je to velmi striktní církev, která má za Boha nejvyšší zednářské zasvěcence, které přitom ani neznají. Ale přitom slouží rituály a zavazují se k tomuto zednářskému Bohu, tedy skryté skupině lidí.

Zednářské ideály můžeme vnímat na současném takzvaném progresivismu, kterému jsme už dali pracovní název infantilismus. Je to například důsledné

rovnostářství. Tedy například národy jsou proti tomuto totálnímu rovnostářství a měly by zaniknout.

Zednářství je zdánlivě tolerantní ke všem náboženstvím, což je v podstatě vzájemné vyrušení jednotlivých náboženství, a to otevírá prostor pro náboženství vlastní. Zednářství je plné rituálů, což znamená vědomé používání magie. A jakmile jakákoliv magie není podepřená velmi konkrétními světlými duchovními bytostmi, pak je to magie černá, protože slouží lidským pozemským záměrům. A to je vlastně podstata zednářů. Zednáři operují s černou magií a přitom si řadoví členové myslí, že slouží vysoce racionálním cílům.

V historii zednářství celkem logicky přilákalo mnoho významných osobností. Pro mnoho nadaných lidí je nabídka určité exkluzivity a společná práce pro jakési vyšší cíle velmi lákavá. A pokud člověk nemá dostatečně vyvinuté vnímání a intuici, tak mu rozum obvykle neporadí správně. Ale mnoho z těchto slavných jmen se se zednářstvím rozešlo, když pochopila, co se za tím skrývá.

V našich dějinách můžeme vidět hlavní zednářské kruhy za první republiky kolem Tomáše Garrigua Masaryka a po roce 1989 kolem Václava Havla. Vznik Československa nebyl dílem Masaryka ani zednářů. Vznik ČSR byl z vůle západních mocností, protože chtěly rozdrobit bývalé Rakousko-Uhersko na národní státy. Ale Masaryk byl zednáři řadu let před rokem 1918 připravován k převzetí moci a ihned po nástupu do funkce se ostatními zednáři obklopil a vytáhl je do klíčových pozic. Stejně tak Václav Havel. Západní rozvědky si Havla pro převzetí moci pěstovaly přinejmenším od šedesátých let a od roku 1977 mu Chartou 77 připravovaly PR v československé společnosti. A nikoliv náhodou Havel pochází z rodiny vlivných zednářů.

Sami zednáři patří k vlivným a movitým lidem. To jsou lidé, kteří mají vliv na média a toky informací. A tato média nám podávají obraz o hodných a mírumilovných zednářích, kteří slouží lidstvu, ale nyní již v podstatě nic neřídí. Spíše je to takový klub hodných filatelistů. Ve skutečnosti mají zásadní vliv na dění na českém území hned od vzniku Československa, používají rituály černé magie a za Boha považují vrchol své vlastní zednářské organizace. A navíc

jejich název znamená „hmota“, tedy to úplně nejvzdálenější od jakékoliv duchovnosti. To vše neznamená, že pouze zednáři mají v naší zemi rozhodující vliv. Různých vlivových organizací s pochybným pozadím je na našem území mnohem víc, ale zednáři mezi nimi zaujímají důležité místo.

A tak závěrem popřeju naší zemi, aby v ní zednáři měli co nejmenší negativní vliv a aby se jim nedařilo zastiňovat skutečné světlo.